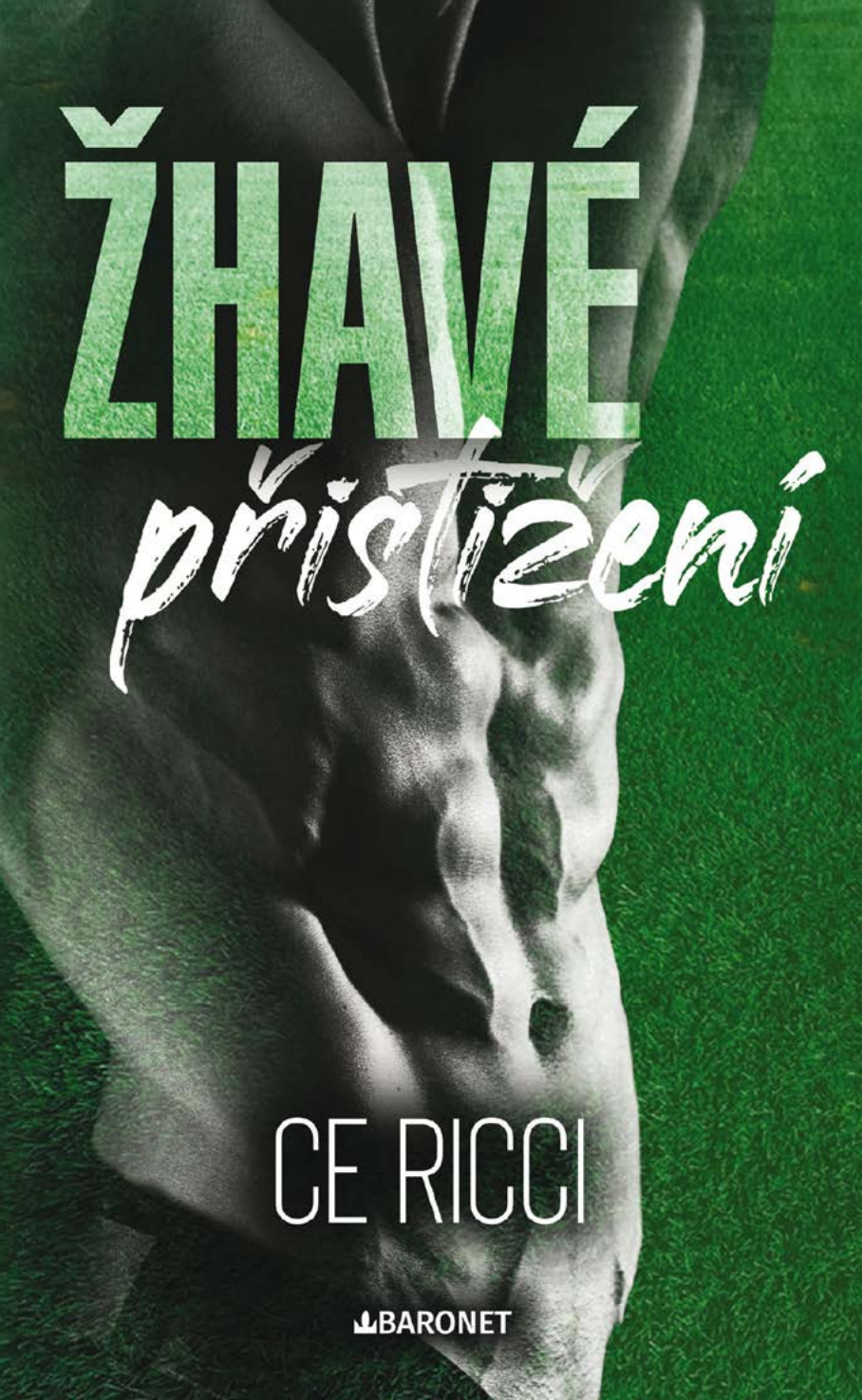

ŽHAVÉ

přistizení

CE RICCI

BARONET

Žhavé přistižení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Ce Ricci

Žhavé přistižení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŽHAVÉ
přistížení

ŽHAVÉ *přistížení*

(Leighton U 2)

CE RICCI

 BARONET

Copyright © Caught Stealing by CE Ricci

Translation © Milena Hordinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2610-8

ISBN e-knihy 978-80-269-2619-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2620-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2614-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Dorkovi,

*za to, že udržoval moje soustředění a motivaci
a zároveň se staral, abych se nespálila na slunci.*

*Taky strachu, kvůli kterému jsem to málem vzdala:
Byla bych radši, kdybych to dokázala bez tebe.
Trhni si!*

Zasloužíš si každý polibek,
který ti moje rty ukradnou.

Hydr us

THEME SONG:

bad decisions - Bad Omens

PLAYLIST:

Criminal - State Champs

Sugar We're Goin Down - Fall Out Boy

Last Night - Drew Jacobs, No Resolve

Degenerates - A Day To Remember

Saints of the Sinners - The Faim

Fake Fiction - Picturesque

Wish I Never Met You - Looote

Bad for Me - FNKHOUSER

Bad Nature - Nerv

sugar honey ice & tea - Bring Me The Horizon

True Friends - Bring Me The Horizon

Bad Habits - Ed Sheeran, Bring Me The Horizon

Monsters - All Time Low, blackbear

Dirty Little Secret - The All-American Rejects

Smile In Your Sleep - Silverstein

F*CK YOU, GOODBYE - The Kid LARIO, Machine Gun Kelly

Stuck In Your Head - I Prevail

Holding Me Down - Picturesque

Enough, Enough Now - Bad Omens

You & I - VRSTY

MIDDLE OF THE NIGHT - Loveless

Someone Else - Loveless, Kellin Quinn

1 Last Cigarette - The Band CAMINO

Can't Take This Away - AVOID

Haunting Me - Loveless

Hey Baby, Here's That Song You Wanted - blessthefall

forget me too - Machine Gun Kelly, Halsey

heartLESS - You Me At Six

Some Kind of Disaster - All Time Low

Intoxicated - ALESTI, Until I Wake

my ex's best friend - Machine Gun Kelly, blackbear

LosT - Bring Me The Horizon

maybe - Machine Gun Kelly, Bring Me The Horizon

With Me - Sum 41

Granite - Sleep Token

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha je druhým dílem série o Leightonské univerzitě, a i když se jedná o samostatný díl, každá kniha popisuje osudy jiného páru, některé časové linky se protínají. Přestože to není nutné, vřele doporučuju přečíst si sérii v pořadí, v jakém byla publikována. Oba díly se odehrávají přibližně ve stejném období, takže se některé výjevy překrývají, ale jsou popsány z pohledu jiných postav.

Ráda bych také podotkla, že tato kniha není pro každého. Technicky vzato není o nevěře nebo milostném trojúhelníku, protože nesplňuje požadovaná kritéria. I když hlavní postavy udělaly některá rozhodnutí, která do této kategorie spadají, ne každý musí s jejich rozhodnutím souhlasit.

Jako nadšený sportovní fanoušek jsem udělala vše, co bylo v mých silách, abych co nejpřesněji vyličila všechna pravidla a předpisy v NCAA, NFL a MLB.

Avšak pravidla aplikovaná do fiktivního prostředí se musí občas ohnout, aby zapadla do příběhu, a z toho důvodu jsem si v knize dovolila určitý tvůrčí přístup a svobodu.

Leightonská univerzita, stejně jako ostatní univerzity v této knize, je kompletně smyšlená, abych nezkreslovala zásady a význam, osnovy nebo vybavení skutečných institucí. Zároveň tento příběh neodráží názory a principy NCAA, NFL a MLB.

PŘEDMLUVA

Holden

Květen

Měl bys trochu zpomalit, jestli nechceš bejt do večera na mraky.“

Zvedl jsem hlavu a uviděl jsem Oakleye. Opíral se o zábradlí a pozoroval mě těma svýma velkýma hnědýma očima. Na tomhle debilním mejdanu na konci semestru byl jediný, kdo se snažil chovat rozumně, protože nikdo normální by se toho úkolu neujal.

Zvedl jsem svůj kelímek, abych naznačil přípitek. Můj nejlepší kamarád určitě věděl, že na jeho radu kašlu.

V jedné věci měl pravdu. Pořád ještě zbývalo pár hodin denního světla a bylo moc brzy, abych byl v takovýmhle stavu. Na svoji obranu musím říct, že jsem přišel už před dvěma hodinami. Ale proč nezačít slavit hned v okamžiku, kdy jsme dopsali poslední test ve zkouškovém?

„Už je...“ začal jsem, než jsem upil pěnu z kelímku.
„Moc pozdě.“

„No tak, Holdene,“ řekl Oakley, došel ke mně a chytil mě za ruku. „Dej mi to pivo a já tě odvezu domů.“

„Jsem v pořádku,“ vykoktal jsem. Vytrhl jsem se z jeho sevření a zároveň jsem se snažil, abych nezačapl. „Pokud vím, tak jsi můj spolubydlící, ne nějaká podělaná chůva.“

„Podle mě bys právě teď nějakou potřeboval,“ odsekl a zamračeně se na mě podíval. „Je ti jasné, že budeš na mol?“

„Nikdo se tě neprosil, abys tu zůstal a dával na mě pozor,“ zašeptal jsem. Popravdě ani jsem si to nepřál. Pro naše přátelství bude lepší, když půjde domů dřív, než budu úplně mimo. Kdykoli jindy by mi nevadilo, kdyby se o mě postaral. Během posledních několika let to udělal mockrát.

Ale ne dneska.

Určitě ne takhle.

Oakley zvedl ruce a ustoupil. „Dobrá, ale nestěžuj si na kocovinu, až ráno poletíš domů do Cali.“

Domů.

Moje mysl se u toho slova zarazila.

U slova, u jeho *významu*.

U toho, co mi v *mém* domově chybí a co je příčinou mého chlastání.

Dneska je výročí jejich ztráty.

Oakley se na mě podíval mnohem laskavěji, jako kdyby mi četl myšlenky. „Tvoji rodiče by nechtěli, aby ses takhle choval,“ řekl tak potichu, že jsem ho sotva slyšel. „Dobře víš, že by si přáli, abys šel dál, abys žil.“

„Já přesně teď žiju,“ řekl jsem. Při posledním slově jsem škytl. „Což o nich říct nemůžu.“

Prekvapeně se na mě podíval, jako většina lidí, když

dělám vtípky o svých mrtvých rodičích. Jenže co tě nezabije, to tě posílí.

„Můžeš mi zítra poslat zprávu, abych věděl, že jsi chytil letadlo?“ Zvedl obočí a dodal: „Prosím?“

„Ano, pane,“ zasalutoval jsem jeho směrem. Tenhle rozhovor mě ničil. Byl jsem rád, když znovu protočil oči a zamířil ke dveřím vedoucím do ulice, kde parkoval.

„Konečně je moje chuva pryč,“ zabručel jsem si pod nos.

Přesunul jsem se do domu, kde se lidi smáli a tancovali na nějakou příšernou hudbu, která zněla z reproduktorů. Pokud jde o hudbu, byli všichni v K-Sigs známí svým úděsným vkusem.

Usrkl jsem trochu piva a zamířil jsem ke schodišti. Ze všech sil jsem se snažil zaplašit prázdnotu, kterou ve mně probudila Oakleyova slova. Přesto se do mojí opilé mysli pořád vracely myšlenky, které se mi v hlavě honily celý den. Znovu jsem musel myslet na věci, na které bych radši zapomenul. Nebo je aspoň ignoroval.

Vtom jsem si všiml tmavovlasého kluka s tmavýma očima, který na mě upřeně zíral, přestože se právě s někým bavit. Jeho pohled mě doslova pátil na kůži, a když se naše pohledy setkaly, věděl jsem naprosto přesně, jak uniknout myšlenkám, které mě trápily.

Bylo možné, že jsem si jeho pozornost spletl se zájmem, ale podle toho, jak si mě prohlížel, když jsem se k němu blížil, vsadil bych ruku, že se nemýlím.

Právě jsem se chystal přerušit rozhovor tmavovlasého sexy kluka, když mě vyrušil známý hlas.

„Myslel jsem, že tě před deseti minutami odvedl Oakley domů.“

Theo.

Vztekle jsem se podíval na svého dalšího spolubydlicího. „Dneska jsem neměl náladu na tatínkovo sekýrování,“ odsekl jsem. „Jestli chceš převzít jeho roli, tak nám všem udělej laskavost a vypadni.“

Theo vytáhl obočí, ale jeho výraz byl spíš pobavený než našťvaný. „Tady je někdo nedůtklivej.“

„To bys byl taky, kdyby ti tvoji spolubydlicí celej večer dělali chůvu,“ připomněl jsem mu našťvaně. Pak jsem pozornost obrátil na kluka, za kterým jsem původně přišel. „Teď přestaň prudit a představ mě svému kamarádovi.“

Theo se rozesmál. Na jeho výrazu bylo znát, že pochopil, co chci udělat. „Zatraceně, ani náhodou, Holde.“ Podíval se na chodící ztělesnění sexu před sebou a poplácal ho po rameni. „Já odcházím, ale ty jsi hrál fakt skvěle, Merce.“

Merce.

I když jsem byl opilý, podle jména jsem pochopil, že jde o jednoho z Theových spoluhráčů. Kdyby Theo byl doopravdy kamarád, určitě by mě s Mercem seznámil.

„Díky, chlape,“ řekl Merce. Do prdele, měl nádherný hlas. Ne moc hluboký, ale trochu chraplavý. Moje jméno bude znít skvěle, až ho vysloví, zatímco –

Theo mi poklepal na rameno a naklonil se ke mně. „Vyhrál jsi. Hodně štěstí,“ zašeptal.

Dobrá, Theo je nejspíš dobrý spolubydlicí, když mi potvrdil, že jsem se v jeho spoluhráči nemýlil. Všichni mí kámoši mě v minulosti zrazovali, když jsem byl na mol a chtěl jsem si začít s nějakým klukem z Leightonu.

Merce sledoval, jak Theo schází po schodech, a když jeho hlava zmizela, obrátil svoji pozornost na mě. Zjistil, že jsem si ho celou dobu prohlížel. Jeho

tmavé oči, které ve špatném světle na chodbě vypadaly skoro černé, se do mě zabodly s takovou intenzitou, že jsem je cítil až v kostech.

Bože, byl zatraceně nádhernej.

A v noci bude můj.

Pousmál se a opřel se ramenem o zeď. „No, i takhle je možný získat něčí pozornost.“

„Fungovalo to, ne?“ poznamenal jsem a přistoupil jsem k němu blíž.

„Podle všeho jo.“ Zvedl obočí a při tom se mi střídavě díval do očí a na rty. „Já jsem Phoe—“

„To mě nezajímá,“ zašeptal jsem a vzápětí jsem ho bez přemýšlení políbil.

Nechtěl jsem žádné úvody, žádná jména, žádná další slova.

Nic.

Kdybych byl jen o trochu střízlivější, asi bych chtěl vědět, jak se jmenuje, dřív, než bych po něm vystartoval, ale zoufalé časy si žádají zoufalé činy.

A tak jsem šel rovnou na věc. Přesně tohle jsem potřeboval. Dotek jeho rtů uklidnil chaos v mé hlavě. Zbořil všechny zábrany. Už tak jsem byl dost opilý, ale teď se to ještě zhoršilo.

Radši ani nemluvím o tom, co to udělalo s mým ptákem.

Nejdřív jsem ho asi trochu překvapil, ale rychle se vzpamatoval. Vzal moji tvář do dlaní, otočili jsme se a pak mě přirazil zády na dveře. Už to nebyl jen polibek. Najednou jsme se dotýkali celými těly. Přitiskl ke mně boky a já cítil každý jeho centimetr. Nejen jeho ptáka, ale i všechny svaly. Tiskl mě na zeď jako nikdo jiný před ním.

Už jsem nebyl opilý jen alkoholem, který mi proudil v žilách.

„Vypadneme odtud,“ zašeptal jsem, když přerušil líbání a kousl mě do krku.

Přikývl a popadl mě za bok. „Kam?“

Nechtělo se mi čekat na taxíka, ani jít pěšky do našeho domu. „Bydlíš někde poblíž?“

„Ne dost blízko,“ zabručel. Jeho chraplavý hlas mi prozradil, že to chce stejně zoufale jako já.

Usmál jsem se a zašmátral po klíce, která mě tlačila do zad. Okamžitě jsem s ní otočil a zároveň jsem se modlil, aby za dveřmi bylo něco, na čem bychom mohli skončit v horizontální poloze.

S Mercem jsme zacouvali do tmy a on za námi zabouchl dveře. Zastavili jsme se, až když jsem kolemem narazil na matraci.

Bingo.

Stáhl jsem ho na postel. Tělesná potřeba a touha byly to jediné, co mě nutilo k akci. Na ničem jiném mi v tu chvíli nezáleželo.

Nebyl jsem schopný pořádně myslet a v tmavé místnosti se to ještě zhoršilo. Okamžitě mě začal líbat, jako kdybych byl kyslík, který potřeboval k přežití.

Jeho ruce mi vklouzly pod košili a při prvním opravdickém dotyku jeho kůže se mi neskutečně zrychlil pulz. Pak mi začal prsty zkoumat břišní svaly. S každým centimetrem se stupňovala moje touha, dokud mě celého nepřemohl chtíč.

Najednou mě přestal líbat, vzal do dlaní moji bradu a začal mě kousat do krku. Každé kousnutí vystřelilo elektrický šok přímo do ptáka, který mi pod zipem divoce pulzoval.

„Šukej mě,“ zašeptal jsem, chytil jsem ho za lem trička a přetáhl mu ho přes hlavu.

Hned mě napodobil a vzápětí mě váha jeho těla při-

tiskla na matraci. Přesto jsem cítil, že trochu zaváhal, než ve tmě začal objevovat moje tělo.

„Já... já tohle nedělám. Myslím známosti na jednu noc.“

Vzhledem k tomu, jakou jsem měl v celém kampusu pověst, na mě jeho prohlášení neudělalo velký dojem.

„Podle mě si vedeš skvěle,“ řekl jsem a oběma rukama jsem ho chytil za bicepsy. „Ale jestli toho chceš později litovat, tak mi to řekni a já se vypařím.“

Zasténal, na okamžik mi ještě pevněji stiskl krk, ale pak mě začal divoce líbat. Nejspíš mě chtěl umlčet. Jenže mně to bylo jedno, protože jeho jazyk dělal divy.

Nevím, jestli to bylo alkoholem, nebo jeho žhavými polibky, ale brzy mi začal chybět kyslík a já se musel odtáhnout, abych se nadechl. A pak jsem zopakoval svoji žádost.

„Šukej mě.“

Položil mi hlavu na krk a mně naskočila husí kůže. „Asi toho budu litovat, vid’?“

„Tak to bude problém.“

Chvilku bylo ticho a já čekal, jak se rozhodne. Nejspíš vyhrála touha nad zdravým rozumem, protože mě znovu políbil. Tentokrát mnohem agresivněji. A já zoufale toužil po jeho rtech.

Netrvalo dlouho a každý nerv na mém těle byl do slova uchvácený z jeho doteků. Z toho, jak chutnal, z jeho vůně.

Můj mozek se stejnou měrou utápěl v alkoholu i v něm a brzy se ponořil do naprosté tmy.

Když jsem se příští den ráno vzbudil, neměl jsem ponětí, v čí posteli ležím, ani jak jsem se tam dostal. Z událostí předchozí noci jsem si vůbec nic nepamatoval.

PRVNÍ KAPITOLA

Phoenix

O šest měsíců později – listopad

Tak proč jsme tady?“

Obrátil jsem pozornost ke Kasonovi, který se rozhlížel po přeplněném obývacím pokoji v domě Kappa Sigmy, jako kdyby někoho hledal. Přes hlasitou hudbu z reproduktorů mě nejspíš neslyšel, protože dál sledoval tanečníky, kteří se potáceli na provizorním tanečním parketu.

Venku se hodně ochladilo, což je na podzim v Chicagu běžné, ale v pokoji bylo příšerné vedro vzhledem ke spoustě lidí na tak malém prostoru. K tomu je třeba přidat pach zpocených těl a piva. Je s podivem, že všichni takové večírky milují.

„Jen se dobře bavíme,“ řekl můj nejlepší kamarád, pokrčil rameny a soustředil se na tanečníky. „Ty se snad nebavíš?“

Zatraceně, ani náhodou.

Dobře, já mám mejdany rád, ale ne když jedinou osobou v místnosti, kterou znám, je Kase. V takových

případech se na něj doslova přilepím, zatímco on si povídá s kamarády. A to mě nebaví. To už ani nemluví o tom, že to je trapný.

Tohle byl jeden z těch případů.

Taky proto jsem se mu hned při našem příchodu před třiceti minutami chystal říct, že se k smrti nudím a že odtud vypadnu. Bohužel jsem neměl šanci, protože se mezi námi snažila protlačit mrňavá blondýna, která mě polila pivem.

„Ups! Promiň,“ řekla, se sladkým úsměvem sevřela svůj kelímek a pokračovala v cestě.

Skvělý.

„Jo,“ vykřikl jsem na Kasona, který si vůbec nevšiml, co se stalo. „Báječně se bavím.“

Ne.

Popravdě v přesně takových okamžicích školu nenávidím.

V poslední době si čím dál častěji přeju, abych se na Leighton nikdy nepřihlásil. Nemá to nic společného se studentskými večírky nebo s opilými členkami sesterstva, co mě polévají pivem, ale souvisí to s loajalitou k mému nejlepšímu kamarádovi, který mě ve čtvrtek v noci tahá ven, místo aby mě nechal studovat.

Možná za to může i skutečnost, že jsem se vzdal vybrané školy, abychom mohli být spolu.

Ale prvním krokem je, když si člověk přizná problém. Netuším, jak to udělat, abych ho *přestal* v jednom kuse upřednostňovat.

„Vidíš? Tak se uvolni a bav se.“

Jenže s každou minutou strávenou tady jsem byl víc našťvaný.

„Koho hledáš?“ snažil jsem se překřičet hudbu.

Neslyšel mě, a tak jsem ho šťouchnul loktem do ruky.

„Au,“ vykřikl, chytil se za paži a konečně se na mě podíval. „Za co to bylo?“

„To jen aby sis uvědomil, že tu ohluchneš.“

Odpověděl mi jen nejasným *ach, nojo* a pokračoval v hledání čehosi nebo kohosi, aniž by si všiml, jak jsem naštvaný.

Utřel jsem si politou ruku do kalhot a při tom jsem si ze všeho nejvíc přál, abych zůstal doma. Jenže Kason si naneštěstí pro mě uvědomil změnu v mém chování a rozhodl se, že to napraví.

„Vzadu za domem se hraje pivní pong,“ oznámil mi, aniž by přestal sledovat dav. „Jdi si zahrát a už se konečně začni bavit.“

„Na pivní pong potřebuju partáka,“ zamumlal jsem, přestože jsem věděl, že mě neuslyší. Jenže i kdybych mu to zařval do ucha, dopadl bych stejně.

Trochu uklidněný jsem zamířil k soudku a vzal jsem si pivo. Pivní pong byl v plném proudu. Chvilí jsem sledoval hru, než jsem se rozhodl, že vezmu Kasona za slovo, a zapsal jsem nás na příští hru.

Od května jsem na žádné párty nebyl a musím přiznat, že i když si mě můj kamarád nevšímal, nebylo to tak zlé, jak si pamatuju z minule. Jasně, tentokrát jsem nebyl opilý ani naštvaný, protože jsme prohráli zápas, a navíc jsem dostal kopačky.

Opít se a zoufale se snažit uniknout realitě je příšerná kombinace, jak se loni v tomhle domě ukázalo. Navíc jsem tu udělal největší chybu v životě.

Vyspal jsem se s Holdenem Sykesem.

Snažil jsem se na všechno zapomenout, ale po návratu na tohle místo to bylo prakticky nemožné. Vzpomínky tolik umocnily moji nenávist a lítost, že se mi udělalo špatně od žaludku. Ani po tolika měsících nechápu, jak mě mohlo napadnout, že vymažu

z mysli špatný týden, když se vyspím s nejlepším hráčem v kampusu.

Všechno se ještě zhoršilo, když později odmítal vzít na vědomí moji existenci. V poslední době jsem ho potkával snad všude. V posluchárně, po celém kampusu. Při každém Kasonově zápase díky tomu, že to byl jeho spoluhráč.

Nebylo možné mu uniknout, stejně jako otravnému oparu.

Ani dnešek nebyl výjimkou, protože jsem ho našel, jak stojí vedle Kasona a baví se s ním. A abych řekl pravdu, vypadal skvěle.

„Vypadáš dobře, Kase,“ uslyšel jsem Holdena, když jsem se k nim přiblížil. Způsob, jakým si Kasona prohlížel od hlavy k patě, se mi vůbec nelíbil. To nemluví o tom, jak se ho dotýkal. Na můj vkus trochu moc důvěrně.

Kdysi se takhle díval na mě. Taky se mě tak dotýkal.

Jenže když se naše oči setkaly, nedal na sobě vůbec znát, že mě poznává. A to mě naštvalo mnohem víc než jeho přítomnost.

„Uf, díky,“ řekl Kason zmateně, než se jeho pozornost obrátila na mě. „Tohle je Phoenix Mercer. Myslí, že se ještě neznáte.“

Určitě se známe, ale jestli chce Holden dělat, že ne, tak tuhle hru budeme hrát dva. Holden na mě s neurčitým výrazem přátelsky kývl a jeho blondáté vlasy mu při tom spadly do čela.

„Ahoj, já jsem Holden.“

Vztekl ve mně doslova vřel a já vyštěkl: „Já vím, kdo jsi.“

Jenže on se dál tvářil, že mě nezná. Nakonec se znovu obrátil ke Kasonovi, jako kdybych tam vůbec nebyl.

Fajn, jenže mně se nelíbilo hrát jeho hru, protože s každou vteřinou, kdy se tvářil, že jsme se nikdy ne-
setkali, že se nic nestalo, jsem byl vzteklejší. Nedoká-
žu pochopit, jak tam mohl stát a tvářit se, že se nezná-
me. Jenže on se se mnou nebavil ani na přednáškách
z dějepisu, kde seděl jen pár řad přede mnou. Několi-
krát jsme se potkali i v kampusu, ale on nikdy nedal
ani mrknutím oka znát, že si pamatuje, co se v tomhle
domě stalo.

Stal se ze mě jen další zářez na jeho posteli, který si
nezaslouží, aby se na něj znovu podíval.

Jak jsem tam tak nerozhodně stál, moje špatná ná-
lada se jen zhoršila, zatímco ti dva se spolu dál vese-
le bavili. Holden se celou dobu Kasona dotýkal a beze
studu s ním flirtoval. Trvalo to dobrých patnáct minut
a já se cítil čím dál hůř. Nakonec jsem to nevydržel
a vmísil jsem se jim do hovoru.

„Ještě na někoho čekáme?“ zeptal jsem se Kasona,
a přerušil jsem tak Holdena, který chtěl něco říct.

Kason stáhl obočí a zavrtěl hlavou. „Už ne.“

Cože?

„Než jsem šel ven, tak jsi tu dobrou půl hodinu stál
a hledal jsi někoho v tom zatraceném davu,“ připo-
mněl jsem mu.

V Kasonových zelených očích se zablesklo, pak ne-
patrně kývl směrem k Holdenovi.

„Už ne,“ procedil skrz zatnuté zuby.

Co se to tu děje?

Holden se podíval z jednoho na druhého a nepatrně
se usmál. „Ty jsi hledal mě?“

„Uf, já jen...“ Kason chvíli hledal slova, než nako-
nec vykoktal. „Říkal jsem, že se tu setkáme.“

Byl jsem úplně ztracený. Zrovna tak by mě mohli
bez mapy vysadit uprostřed ničeho. Protože nebyl dů-

vod, aby tady Kason na *Holdena* čekal. Tedy, určitě to jsou spoluhráči. Možná spíš kamarádi než známí, vzhledem k tomu, že spolu tráví spoustu času.

Kromě toho, vždyť ani nebyli ve stejném ročníku. Tak proč –

„Můžeš teď odejít?“ přerušil moje myšlenky Holden.

Otázku určitě položil Kasonovi, vzhledem k tomu, že doteď nedal najevo, že mě zná. A to mě ještě víc zmátlo. Jenže pak jsem zahlédl, jak si Holden olízl rty. Evidentně nabízel sex. Teprve pak do sebe střípky zapadly a mně všechno došlo.

Kason čekal na Holdena. A Holden teď chce, aby odešli *společně*.

Zaplavila mě celá řada pocitů, které se ve mně točily jako kolotoč. Vztek. Zrada. Bolest. Lítost.

Možná tam byla i trocha žárlivosti, i když jsem si tím nebyl jistý. A ta mě donutila, abych na svého nejlepšího kamaráda zaútočil způsobem, o jakém se mi v minulosti ani nesnilo. Až do teď.

Stáhl jsem obočí a nakrčil jsem nos v jakési směsici pochyb a znechucení. A pak jsem zařval jedinou otázku.

„Ty s ním *šukáš*, Kase? Vážně?“

Kasemu spadly koutky. Určitě byl šokovaný mým výbuchem. Přesto se brzy vzpamatoval a snažil se ospravedlnit.

„Phoe–“

„Ušetři si to,“ vysmíval jsem se mu. „Já to nechci slyšet.“

Kason udělal krok dopředu a chytil mě za loket. V jeho výrazu byla znát vina i prosba.

„My nejsme... Já ti to vysvětlím,“ řekl a rozhlédl se, aby se ujistil, že nás nikdo neposlouchá. Pochopi-

telně si nás nikdo nevšímal, ale i kdyby, nejspíš by mi to nevadilo. Ta šokující zpráva mě úplně zmátla.

Holden Sykes.

Ze všech studentů Leightonu, k čertu, ze všech lidí na celém světě to musel být zrovna Sykes. Ten blbec, který celou scénu pobaveně a nevěřicně sledoval... a při pohledu na mě ani nenaznačil, že mě zná.

Naprosto neuvěřitelné.

„Odcházím,“ zašeptal jsem a vytrhl jsem paži z Kasonova sevření.

Prodral jsem se davem, abych byl co nejdál od nich. Pořád jsem byl zaplavený emocemi, stejně jako chmurnými myšlenkami. Nejbližší byl zadní východ a já se vydal přímo k němu.

Musel jsem pryč odtud. *Hned*. Nechtěl jsem se dívat, jak Kason odchází s největší děvkou kampusu. Nikdy se s tím nesmírím. Rozhodně ne po tom, co jsem si tím prošel sám, a to jen proto, abych toho každou buňkou svého těla litoval.

Než jsem se dostal ke dveřím, popadly mě za paži něčí prsty. Podíval jsem se přes rameno a zjistil jsem, že patří Kasonovi, který se mě snažil zastavit.

„Phoe, počkej,“ řekl a odtáhl mě stranou.

„Jsme nejlepší kamarádi,“ odpověděl jsem.

Nakrčil čelo. „To vím.“

„Dobrá. A já měl dojem, že si všechno říkáme.“

Jakmile jsem ta slova vypustil z pusy, ucítil jsem celou váhu svého pokrytectví. *Já* mu totiž neřekl o noci, kterou jsem loni strávil s Holdenem.

Kason se na mě zmateně podíval, pak podrážděně vyštěkl: „My nejsme párek dvou teenagerek. Nemusím se ti zpovídat ze svého sexuálního života.“

Nemohl jsem uvěřit, že to řekl.

Nevěřicně jsem se zachechtal. „Pak si běž omočit

ptáka. Holden je profík, takže to určitě bude skvělý. Ale nechod' za mnou, až toho budeš ráno litovat.“

Už jsem byl znovu na odchodu, když Kason zesílil svůj stisk.

„Můžeš chvíli počkat?“

„Ne, Kase, nemůžu!“ odsekl jsem. „Chceš ze sebe udělat naprostýho blbce, jen aby sis mohl zašoustat? Tak do toho. Ale nechovej se ke mně jako k nějakýmu debilovi jen proto, že mám o tebe starost.“

Kason zvedl ruce, jako když se vzdává. „Já tě chápu, jenže ty nevíš všechno.“

„A čím to je vina?“

„Moje, ale bude taky tvoje, když nezavřeš hubu a nenecháš mě mluvit,“ odsekl. Bylo znát, že má vztek.

Zarazil jsem se. „Fajn. Tak mluv.“

„My spolu nespíme.“ Nejspíš poznal, že mu nevěřím, a opravil se. „Dobře, my jsme spolu zatím *nespali*.“

„Takže to plánujete,“ řekl jsem. Bylo to spíš konstatování než otázka. Kason moje slova ani nepotvrdil, ani nepopřel, ale jeho mlčení mluvilo hlasitěji než slova. „Dělej, jak chceš, Kase. Jen si pak nestěžuj, že jsem tě nevaroval, až se vybarví poté, co dostane, co chtěl.“

Podívali jsme se jeden druhému upřeně do očí a čekali jsme, kdo uhne pohledem jako první. Jenže já věděl, o čem mluvím. Byl jsem si jistý, že to nebudu já.

„Fajn. Řekl jsi svůj názor,“ povzdechl si a toužebně se mi podíval přes rameno na Holdena. „Teď se s ním rozloučím a my spolu půjdeme domů.“

S příkývnutím jsem sledoval, jak se vrací k Holdenovi. V žaludku se mi znovu usadil nepříjemný pocit, který jsem nechápal. Řekl jsem, co bylo třeba, a to by mělo stačit.

Jenže ten pocit tu pořád byl.

Něco jako zlá předtucha, že tohle je teprve začátek.

DRUHÁ KAPITOLA

Holden

Když se ke mně Kason vrátil, nemusel ani mluvit, abych věděl, co mi chce říct. Měl to napsané ve své hloupé, pěkné tvářičce.

Tušil jsem, že ten večer půjdu domů *sám*.

Přesto jsem se nehodlal vzdát pověsti okouzlujícího, pohodového kluka, za jakého mě všichni v posledních letech považovali. A tak když se ke mně blížil, nasadil jsem naučený úsměv.

„Nějaký problém?“

Zatvářil se rozpačitě a zároveň rozmrzele, pak zavrtil hlavou. „Musíme to odložit.“

Odložit to.

„Jo...“ řekl jsem a na chvíli jsem se odmlčel. „To jsem pochopil. Viděl jsem, jak se tvůj kámoš tvářil, když se tu objevil.“

Viditelně sebou trhnul. „To s Phoenixem mě mrzí. Je jen trochu starostlivej. Nejlepší kámoš, víš?“

Podíval jsem se mu přes rameno na Phoenixe a zjistil jsem, že na mě výhrůžně zírá. Spíš než *nejlepší kamarád* mi připadal jako *žárlivej přítel*.

Ale tohle jsem řešit nechtěl.

Kasona jsem měl v merku od chvíle, co jsem začátkem sezony zjistil, že se zajímá o kluky. Nehodlal jsem však bojovat o jeho zájem, hlavně když se do toho zapletl nejlepší kámoš. Mohl jsem si zapíchat s někým jiným, ale tak zoufalej jsem nebyl.

„Podívej, Kase,“ otočil jsem se na něj. „Jestli s ním máš něco v plánu, tak—“

„S Phoenixem?“ přerušil mě šokovaně. „Ani náhodou. Jak jsem řekl, jsme jen kámoši, a on se mě snaží chránit. Navíc si myslím, že je pro něj nový, že s někým randím.“

Zvedl jsem obočí. „My máme rande? To jsem rád, že to vím.“

Zachechtal se a nervózně se poškrábal na krku. „Ty přeci víš, co tím myslím. Že se kromě něj setkávám i s jinými lidmi.“

„Tak to taky musíš udělat, aby si na to zvykl,“ podotkl jsem.

„Asi máš pravdu. Ale nejspíš to v nejbližší době neudělám.“

„I když s tím nesouhlasí, nemělo by tě to odradit od toho, abys šel se mnou.“

Podíval se na Phoenixe a úsměv se mu změnil v úšklebek. „Ne že bych nechtěl. Jen to... nebude dneska.“

Naštval mě, ale nedal jsem to na sobě znát. „Moje nabídka pořád platí.“

„Dobrý vědět,“ řekl a oddechl si.

Cítil jsem, jak je napjatý. Jak váhá mezi tím, co by chtěl, a přitom se bojí, aby nenaštval Phoenixe. Nebylo to pro mě nic nového, ale přesto mě to překvapilo. Kason nikdy nedal najevo, že by byl na někom takhle závislý.

Od okamžiku, kdy jsme se spolu začali bavit víc než přátelsky, se trochu změnil. Zdálo se mi, že si není tak jistý sám sebou a je trochu zmatený. Normálně by mi to připadalo roztomilý, jen kdyby tahle noc neskončila tím, že si nezašukáme.

„Přisahám,“ řekl jsem, abych ho uklidnil. „I kdyby ses měl v noci vykrást z vašeho bytu a já bych tě pak vyzvedl na ulici jako nějakou kurvu.“

Usmál se a jeho napětí trochu povolilo. „Už mi říkali všelijak, ale takhle ještě ne.“

„Všechno je jednou poprvý.“ Vytáhl jsem obočí a pak jsem na něj ukázal svým kelímkem. „Hej, kdy si se prodávali panny jako prostitutky – a to za slušný peníze.“

Kason se rozesmál. „Chceš říct, že bys byl ochotnej zaplatit?“

Přistoupil jsem k němu blíž a zašeptal mu do ucha. „Nejspíš si budeš muset počkat, abys to zjistil.“

Přes Kasonovo rameno jsem zachytil Phoenixův pohled. Měl svěšené koutky rtů a na čele vrásky. Z jeho nehybného postoje a paží zkřížených na hrudi bylo znát, že je naštvaný.

Podle řeči těla měl vztek.

Všechno se jen zhoršilo, když jsem Kasonovi položil prsty na paži a začal jsem ho po ní hladit.

„Teď by bylo lepší, kdybys šel,“ řekl jsem Kasonovi. Celou dobu jsem udržoval oční kontakt s Phoenixem. Pak jsem obrátil pozornost na svého spoluhráče. „Čeká na tebe tvůj pás cudnosti.“

Kason se znovu zasmál a podíval se na Phoenixe, který ze mě nespouštěl oči.

„Asi máš pravdu. Zdá se, že by ti nejradši zakroutil krkem.“

„Je to jen dobrej hlídací pes.“

Kason potřásl hlavou, ustoupil z mého dosahu a vyrazil ke svému strážci. „Uvidíme se později.“

Vykouzlil jsem další falešný úsměv a přikývl jsem. „Jo, jistě.“

Bez jediného slova zmizel v davu.

Musel jsem připustit, že mě to rozhodilo. Jenže jestli se chce vrátit domů se svým našťavaným nejlepším kámošem, přeju mu hodně sil. Já zatím zamířil k soudku. Rozhodl jsem se, že radši propiju zbytek noci, než abych se trápil tím, že Kason propásl svoji příležitost.

Když jsem se po odchodu Kasona a Phoenixe z večírku snažil zabavit, ocitl jsem se uprostřed další vášnivé debaty s Theem na téma Ford Bronco versus Jeep Wrangler. Neprobíhalo to zrovna nejlíp, protože jsem během rozhovoru nevěnoval Theovi moc pozornosti. Čekal jsem, až se objeví Oakley.

„Měl by sis ho vyzkoušet za volantem,“ řekl Theo a napil se piva.

Představil jsem si sám sebe, jak se v jeho luxusním hořčičně žlutém Broncu se sundanou střechou projíždím po městě, a zavrtěl jsem hlavou. „V žádném případě, chlape. Kdybych měl tu věc někam dovézt, tak jedině k nejbližšímu útesu.“

Theo se tomu zasmál. „To říkáš teď, ale kdyby sis ho vyzkoušel, změnil bys názor.“

Chystal jsem se mu to vyvrátit, když jsem zahlédl, jak po schodech sestupuje Oakley.

Konečně.

Měl červené tváře, jako kdyby právě uběhl maraton, a rozhlížel se po davu. Nejspíš někoho hledal.

Tak nervózního a dezorientovaného jsem ho snad nikdy neviděl. Pak jsem si uvědomil, že ten *někdo* jsem nejspíš já. Bylo načase ukončit debatu.

„Dokončíme to později,“ řekl jsem a kývl jsem na Oakleye.

„Uvědomuješ si, že tě můžu vzít domů, a můžeme náš spor rozhodnout hned teď?“ vykřikl za mnou Theo, když jsem od něj odcházel. Mávl jsem nad tím rukou.

Stejně neměl šanci, že by mě kdy přesvědčil.

K Oakleyovi jsem došel ve chvíli, kdy se zastavil pod schody a dál se rozhlížel po davu. Neviděl mě, dokud jsem na něj nezakřičel. „Jsi v pořádku?“

Pohlédl na mě hnědýma očima a krátce přikývl.

Díkybohu.

„Tak odtud vypadneme.“

Když jsme si razili cestu davem, několik holek mě chytilo za ruku ve snaze mě zastavit. Normálně by mi to nevadilo, ale dnešní odmítnutí mě naštvalo, a tak jsem se rozhodl tuhle noc odpískat.

Venku bylo skoro o dvacet stupňů chladněji než v domě Kappa Sig. Následoval jsem Oakleye k jeho autu zaparkovanému ve vedlejší ulici.

„Myslel jsem, že sis chtěl zašukat?“ řekl, když jsme došli k vozu.

Jo, to jsem chtěl.

Pokrčil jsem rameny a vklouzl na místo spolujezdce. Nehodlal jsem zabíhat do detailů. „Plány se změnilý.“

Oakley se zamračil a posadil se vedle mě. „A podle toho, jak se to snažíš zamluvit, to nebyl tvůj nápad.“

Otevřel jsem pusu a chystal jsem se mu zalhat a tvářit se, že mě netrápí, když mě někdo odkopne. Jenže něco na průběhu večera mě přinutilo, abych mu vyklopil všechny detaily.

„Není nic horšího, než když se do věci vloží ochraňácká bestie, a zničí ti tak celou noc.“

Oakley se rozesmál. „Proč mám pocit, že se ti to nestalo poprvé?“

„Taky že to poprvé nebylo,“ povzdechl jsem si a podíval se Oakleyovi do očí. „A abych byl upřímnější, nejspíš to nebylo naposledy.“

Oakley se znovu zasmál, nastartoval auto a vyrazili jsme k našemu prázdnému domu. Alespoň jsem předpokládal, že je prázdný, vzhledem k tomu, že jsem dva z našich spolubydlících viděl na párty. Jediný, koho jsem nezahlédl, byl Camden. Jenže ten nikdy nebývá daleko, pokud je v kampusu nějaký mejdan. Obzvlášť když se koná na Greek Row.

„Přestaň se mi smát.“

„Proč? Je to sranda.“

„Jo, je to k popukání,“ řekl jsem s kamennou tváří. „Já bych se ti nesmál, kdyby se naše role otočily.“

Vytáhl obočí, ale nespustil oči ze silnice. „Oba víme, že lžeš. Smál by ses, vyhlásil bys to na párty megafonem a pak by ses mi smál ještě hlasitěji.“

Jo, přesně tohle bych udělal...

„Máš pravdu,“ zamumlal jsem.

„Ty víš líp než ostatní, že takhle vypadá život playboye. Občas ho někdo odmítne.“ Podíval se na mě. „Nebo máš tak velký ego, že to neskousneš?“

Nemýlil se v jedné věci: občas se s někým vyspím, ale přesto bych sám sebe nenazval playboyem. Jsem jen člověk, který má spoustu jednoduchých pravidel.

Žádné objímání a přespávání přes noc. Žádné dlouhodobé známosti. A nejdůležitější: nesmí se do toho zatahovat srdce. Hlavně to moje. Vzhledem k tomu, že s nikým nevydržím dost dlouho, abych se na něm stal závislým, je ta poslední věc daná.

Jasně, občas se stane, že *druhá* strana ke mně přilne, ale já se vždycky ujistím, že ví, do čeho jde. Když to někdo nechápe, což nebývá moc často, pak raním jeho city a končívá to špatně. Třeba mě na párty nazve děvkou nebo po mně hodí pití. Nebo se o mě postarají přátelé. Na tohle ale radši nechci vzpomínat.

A tak nejlepší kámoši, kteří dávají jeden na druhého pozor, nejsou nic neobvyklého.

„Holdene?“ přerušil moje myšlenky Oakley.

Podíval jsem se na něj. „Co je?“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Tvoje ego se s tím odkopnutím nejspíš nevyrovnalo, když mě vůbec nevnímáš.“

„Přemýšlel jsem,“ odpověděl jsem vesele.

„Ty na něco takového nejsi zvyklý.“

„Jdi k čertu,“ zasmál jsem se. Navzdory jeho popichování se mi trochu zlepšila nálada. Co by to bylo za nejlepšího kámoše, kdyby se se mnou občas nepošťuchoval?

Nebo se nechoval jako kazišuk.

„Dost o mně. Kam jsi k čertu zmizel ty?“ zeptal jsem se, abych přenesl rozhovor zpátky k němu. Udělal bych cokoli, abych dostal z hlavy Kasona a pohledy, které na mě vrhal Phoenix.

Jako kdybych byl prach pod jeho botou. Nebo nějaká katastrofa. Měl jsem pocit, že mezi mnou a Phoenixem je nějaké spojení, přestože jsme se nikdy dřív nesetkali.

Z nějakého důvodu jsem cítil, že ho znám. Bylo v tom víc než jen to, že je v baseballovém týmu. Nebo že to je spoluhráč Thea a já ho zahlédl, když jsme se spolu učili.

„Byl jsem nahoře,“ řekl Oakley a soustředil se na silnici.

„S fetákama?“ hvízdal jsem. „Proklatě, Oakie. Vždycky jsem tvrdil, že potřebuješ upustit páru, ale takhle jsem to nemyslel.“

„Já nefetoval,“ odsekl a střelil po mně pohledem. „Nikdy bych to neudělal po tý sračce s de Haasem.“

Jo, být obviněn z užívání drog není zrovna Oakleyův styl.

„Tak jsi s někým šukal?“

Obrátil na mě oči. „Jo, Holde, vzal jsem si z tebe příklad a přinutil jsem někoho, aby přede mnou nahore v koupelně padl na kolena. Když za dveřmi byla spousta lidí. Nejlepší kuřba mého života. Smrad z trávy a rozlitýho piva bylo to nejlepší afrodiziakum. Teď už chápu, proč si to užíváš. Deset z deseti, všele doporučuju.“

Rozesmál jsem se a zavrtěl hlavou nad tou hromadou nesmyslů, co vypustil z pusy. Byl jsem si jistý, že to je jen hromada keců.

„No to mě podrž,“ podotkl jsem. „Já to přivolal.“

TŘETÍ KAPITOLA

Holden

Pondělní ráno přišlo příliš rychle a s ním i další týden nudných, monotónních přednášek, které jsme museli absolvovat. Popravdě kdyby nebylo fotbalu, vůbec bych na vysokou nešel. Fotbal byl to jediné, co mě zajímalo. Moje babička, která bydlela v Kalifornii, mi při každé příležitosti připomínala, že bych se měl věnovat spíš škole než fotbalu.

Právě jsem pospíchal na přednášku z historie, když mi v ruce začal vibrovat telefon. Nemohl jsem se ubránit smíchu, když jsem si přečetl jméno člověka, který mi poslal zprávu.

Babička: Nezapomeň, že jestli chceš o víkendu hrát, musíš složit zkoušku z historie.

Usmál jsem se a zavrtěl jsem hlavou. Přísahal bych, že jí musí zvonit v uších pokaždé, když si na ni vzpomenu nebo když o ní mluvím.

Já: Neměla by ses dívat na svůj seriál, místo abys mi psala zprávy?

Vlastně jsem se vůbec nezlobil, že mě pořád kontroluje. Když moji rodiče umřeli, stala se mým poruč-